

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/67/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223714
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223714.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody 175 Eur a nemajetkovej ujmy 110,64 Eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 6. októbra 2014 č.k. 10C 165/2012-101, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa od odporcu domáhal zaplatenia sumy 175 eur titulom náhrady škody a sumy 110,64 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom odporcu, keď svoje rozhodnutie odôvodnil právne relevantnými článkami Ústavy SR, ust. § 44 ods. 8 a 9 zák. č. 233/1995 Z.z., (Exekučný poriadok platný v rozhodnom čase) a ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 9 ods. 1, 2, a § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 19 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa prejednal vec v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov, ktorí sa na nariadené pojednávanie nedostavili, a prihliadol na obsah spisu a pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 36Er 876/2005. Uviedol, že podľa navrhovateľa súd prvého stupňa ako exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v zákonom stanovenom čase, čím došlo z jeho strany k nesprávnemu úradnému postupu. V dôsledku toho mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Zároveň si navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti na zmenu exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd prvého stupňa poukázal na to, že navrhovateľ nepredložil v konaní žiadny relevantný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia, a ako dôkaz označil len exekučný spis Okresného súdu

Bratislava V bez jeho konkretizácie. Vykonaným dokazovaním zistil, že v právnej veci navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému W. C., vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 36Er 876/2005, bol dňa 20.07.2009 podaný návrh na zmenu súdneho exekútora. O návrhu oprávneného navrhovateľa na zmenu exekútora rozhodol súd uznesením č.k. 36Er 876/2005-12 zo dňa 23.09.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2009 tak, že žiadosti o zmenu exekútora vyhovel a poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Z vyššie uvedeného skutkového stavu potom vyvodil záver, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Navrhovateľ dôvodil, že od podania žiadosti o zmenu exekútora na vykonanie exekúcie dňa 20.07.2009 do rozhodnutia súdu dňa 23.09.2009 uplynulo viac ako je zákonom stanovená lehota 30 dní, avšak podľa súdu prvého stupňa nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov s poukazom na platnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom dal do pozornosti pasívny prístup navrhovateľa v exekučnom konaní ako aj konkrétne okolnosti v danej veci. Skutočnosť, že v konaní sp. zn. 36Er 876/2005 Okresný súd Bratislava V nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v lehote 30 dní, nie je podľa neho možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup, pretože postup oprávneného podávajúceho hromadné návrhy na zmenu exekútora za JUDr. Rudolfa Krutého v jednotlivých exekučných konaniach napriek tomu, že mal vedomosť o okolnosti vylučujúcej tohto exekútora u vykonávania exekúcie, je úmyselným vyvolaním situácie, v ktorej súd o týchto návrhoch na zmenu exekútora nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote so zámerom využiť túto okolnosť pre uplatnenie si náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

Súd prvého stupňa dospel preto k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, a keďže zo strany navrhovateľa nebolo doložené žiadne iné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo prieťahy v konaní, návrh zamietol. Základ nároku uplatňovaného navrhovateľom nemal teda preukázaný, z ktorého dôvodu sa nezaoberal výškou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému odporcovi nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že z ust. § 101 ods. 2 O.s.p. je možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody doložené listinami tieto preukazujúce, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa podľa neho nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, čím mu odňal právo na konanie pred súdom. Uviedol, že vo svojom návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a okolnosť že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v rozhodnutí zo dňa 17.10.2002 sp. zn. 11NcC 46/2012-24 v skutkovo a právne zhodnej veci, pričom tento vylúčil všetkých sudcov daného okresného súdu a prikázal vec na prejednanie a rozhodnutie inému okresnému súdu. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu a nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., viedol pojednávanie a vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti. Z tohto dôvodu tak nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, ktoré vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Mal za to, že koncepcia spravodlivého súdneho procesu konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa podľa neho vzťahuje aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, že tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Bol toho názoru, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a

bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je potrebné skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi. Uviedol, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O.s.p., mal podľa neho rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namietal aj zamietnutie jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a z tohto dôvodu považoval aj meritórne rozhodnutie veci za predčasné majúc za to, že prebiehalo konanie o tejto prejudiciálnej otázke, ktorou bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na spravodlivý súdny proces. Poukázal na to, že predložil ako dôkaz vzniku škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, a ktorým je podľa neho jednoznačne preukázané, že nesprávny postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ním vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. V konaní mal tak za preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik jeho nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existenciu nesprávneho úradného postupu a príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

Odporca sa k podanému odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil ani právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Jeho rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam navrhovateľa.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacia zásada. Prejednacia zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 6. októbra 2014, predvolanie na toto pojednávanie bolo navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi podľa doručky založenej doručené dňa 25.08.2014, pričom z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ bol poučený aj v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ doručil dňa 02.10.2014 súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd. Súd prvého stupňa správne opätovne nerozhodoval o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania z rovnakých dôvodov, nakoľko o tomto jeho návrhu už bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 12.03.2014, č.k. 10C 165/2012-58 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. mája 2014, č.k. 6Co 273/2014-78, právoplatné dňa 09.07.2014. Odvolací

súd tiež dodáva, že navrhovateľ nepožiadala o odročenie z dôležitého dôvodu. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia neustrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ síce mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže o neustrannosti súdu už v predmetnom konaní bolo rozhodnuté. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22.10.2012 č.k. 11NcC 123/2012-15 na námietku zaujatosti, vznesenú navrhovateľom, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci, okrem sudkyne JUDr. Ivici Blecharžovej. Nie je preto dôvodná ani námietka navrhovateľa v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Keďže ústavná sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave 11NcC 123/2012-15 zo dňa 22.10.2012 bola už v čase podania návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, a teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením III. ÚS 424/2013-11 zo dňa 10.09.2013, rozhodol súd prvého stupňa tiež správne, ak návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti zamietol, nakoľko na prerušenie konania nebol dôvod. Navyše, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný. Tým, že súd prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podanom opätovne nerozhodoval, neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom by došlo jedine v prípade, že by súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom v merite veci, a opomenul rozhodnúť o uvedenom procesnom návrhu navrhovateľa. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu nepožiadala, a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnil, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa v zápisnici z pojednávania. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené vyššie, Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol dňa 10.09.2013, z čoho vyplýva, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie právneho zástupcovi navrhovateľa, a v čase, kedy súd prvého stupňa vo veci rozhodol, bolo už o nej rozhodnuté. Prípadný dôvod na odročenie pojednávania, ako aj na prerušenie konania preto nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na nariadené pojednávanie bolo právneho zástupcovi navrhovateľa zrejme, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 06.10.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na pojednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola pojednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 06.10.2014, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa

nedostavil. Zároveň s predvolaním bol poučený aj podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p.. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa riadne oboznámil s obsahom spisu. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnuť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal, a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie vecí, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESĽP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnuť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESĽP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESĽP.

Navrhovateľ tiež uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, teda že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie navrhovateľa, pretože ho navrhovateľ do spisu nezaložil, a v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou bol povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Predmetný znalecký posudok, ktorý si údajne navrhovateľ nechal vypracovať, však nepripojil ani k odvolaniu.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa nič také neuviedol, a v odôvodnení napadnutého rozsudku popri konštatovaní, že v danom prípade zákonná lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora stanovená nebola s poukazom na znenie Exekučného poriadku platné ku dňu doručenia návrhu na vykonanie exekúcie), ale navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, že by pôvodný exekútor (aj napriek navrhovateľom tvrdenej strate dôvery k súdnemu exekútorovi a nutnosti aktívneho usmerňovania súdneho exekútora navrhovateľom) objektívne nemohol, do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného/navrhovateľa, pokračovať vo vymáhaní pohľadávok (napr. rozhodnutie o pozastavení výkonu činnosti exekútora). Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (napr. I. ÚS 86/02).

Odvolačný súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Napokon navrhovateľ ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neunesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa. Odvolací súd pritom súhlasí aj s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa. Treba uviesť, že navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa. Ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, stotožnil sa odvolací súd so záverom súdu prvého stupňa, ktorý správne skonštatoval, že navrhovateľ tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal.

Napokon neobstojí argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.